

ἀνάθεμά τα τὰ λεπτὰ
κι' ἐκείνον ποῦ τὰ βρήκα.

Φ.—"Ακουσε τὴν Ἀπόκρια τί λέει, τραγλοδότη;
πῆδα λοιπόν μὲς σ'ὸ χορὸ
χωρὶς τραγουδοῦ θλιβερό,
κι' ἄστατος; Ἐλα μασκαράς και' σ'ὸ δικό μου σπήν.

"Ὅποιος σοβαρὸ κρατεῖ,
κι' ὅποιος δὲν φοβῆται μάσκα
καὶ δὲν εἶναι κομψεῖ,
τὴν κακὴ ψυχρὴ τοῦ φιάσκα.

Κάθε σύγχρονος ὀφείλει
μοναχὸς του και μετ' ἄλλον
νὰ μᾶς κἀν τὸν ἄστατο.

"Ἦτε πάλιν, παιῖδες φίλοι,
πρὸς ἐξέδρας Καρναβάλλον
νὰ σὰς δώσωσι ἀριστάτο.

Π— Κύττα...οἱ τοῦτον τὸν καιρὸ
Δραγοῦμης σέρνει τὸν χορὸ,
καὶ τὸ μαντὶλι τοῦ βασιτοῦ ὁ Κόντας μὲ τὸν Ράλλη,
κι' ἀρχίζουσιν ἀνθοπόλεμον ἐν τῷ Μαυρομαχίαν.

Μπροστίνε μου, ποῦ χορεύεις,
νῆστρος τοῦτο ποῦ γυρεύεις
νὰ τελεμῶσουν ἡ δουλεμαίς...
Δεύτερε μὲ τῆς ἐλθαίς,
ποδοὶ πρῶτος σ'τὰ κοπάδια,
νῆστρος τῆς Ραλλοῦς τὰ χεῖρμα
καὶ νὰ πῆν καλά τὰ λέδια.

"Τρίτε, σὺρε τὸν χορὸ σου
καὶ μὲ τὸν συμπέθερό σου.

"Τέτομα Δραγοῦμης τραγουδεῖ
γὰ τὸ καινούριο δάνειο,
ποῦ τὸ Ρωμαϊκό θά' ᾄθῃ
μὲ τοῦτο φῶς ὀδράνιο.

Ράλλη μου μὲ τὴν ἦτρονα
νὰ τῶδρυσκα νὰ γλύτωνα.
Τξῶρτῃ μου μὲ τὸ καρμάρι,
θά μᾶς κἀνουν τέτομα χάρι;

"Ἀχ και νῆδων δικαίως
μιλοῦμαι και σαφῶστα,
φαντασθῆτε τότε γρόσσα,
ἔξω φάσκα μὲ γὰ πάντα.

Μὲ δὲν μοῦ λὲς, βρε Φασαση, τὸν Σαντεκλὲρ τὸν εἶδες;
Φ.—Εἶδα κι' ἐγὼ τὸν Σαντεκλὲρ, και Γάλλους και Γαλλίδες:

Τοῦ Σαντεκλὲρ κοκορομένο σ' ἐκείνο τὸ Βασιλικό.

Π.— Πῶς σοῦ φάνη Φασουλή;
Φ.— Πετεινόμαζος πολὺ.
"Ένας ἄνθρωπος ἐβγήκε κι' ἔκανε τὸν πετεινὸ
μ' ἓνα μούτρο, Περικλιτό, σὰν κι' ἑμᾶς ὁ ἄνθρωπινὸ.

"Ὁρεβοῦρά, ἐφῶναζε, ἐμπὴν ζοῦρ, ἄλλῶν, μεροί,
γιατ' ἦταν Γάλλος κι' εἰσευρε τὰ Γαλλικὰ φαρσί.
Κι' ἄλλοι κατόπιν βγήκανε ντυμένοι σὰν πουλιά,
ὅμως κι' αὐτοὶ μιλούσανε μ' ἄνθρωπινὴ λαλιά.

Κι' ὁ Σαντεκλὲρ μᾶς εἶπε: φιλόμουσο κοινὸ,
ποῦ πληρωσοε γιὰ μὲνα τὸν φευτοπετεινὸ,
δὲν πᾶς μὲς σ'τὰ κοτέτσια, χωρὶς λεπτὸ νὰ δώσης,
νὰ ᾄθῃ ἀληθινὸς
καὶ πόρους πετεινοῦς;
ἀλλ' ἀπὸ σένα λείπει κι' ἔνδς κοκόρου γνωσῖς.

Δὲν πᾶς σ'τὸ Παρλαμένο τῶν σεβαστῶν πατέρων,
ὅπου μ' ἔμορτες σ' αὐτὸ
νὰ ᾄθῃς χωρὶς λεπτὸ
τὴν κοκορομαχίαν τῶν δύο συμπέθερων;

Κι' εἶπε και μὲ Φασαση: Ρωμηό, σ' αὐτὸ τὸ χάλι,
ἀν δάνειο σὰς ἔδωναν κι' οἱ Σαντεκλὲρ οἱ Γάλλοι,
τότε και σεις γὰ χρημάτα σ'τὰ πόδια δὲν θὰ λησῶνατε
κι' ἀγροικὰ ζητήματα μὲ τοῦτο θὰ τελεμῶνατε,
μὰ κι' ὄγδοα θὰ βλέπατε νὰ γίνουσι Γκουρτζα
γὰ τὸ καιροεμπόριο και γὰ τὴν γεωργία,
κι' ἦθελε κι' ὁ Καρνάβαλος νὰ κἀνη Κομητάτο...
μὲ ποῦτον τὰ φιλότητο, τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το.

Τέτομα μᾶς εἶπαν σ'τὴ Σκηνή,
κι' ἄμεις ἀλὰ Γαλλικὰ
τὸ στρίβε κι' ἡ Φασαση,
κι' ἄκουσα κόσμον νὰ βρῆνῃ
τριγύρω μου σπαρακτικὰ.

Γιατὶ, καθῆμε, Σαντεκλαῖς; λιπητὰρὰ τὸ λέω...
γὰ τὰ λεπτὰ τοῦ Σαντεκλὲρ μὲ πόνο Σαντεκλαῖο.

"Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί, ποῦ ἔβρεῖ μεγάλη
κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
τὰ μαρινάτα χωρατὰ κι' ἄστατα μᾶς σὰς εἶπαμε,
και τώρα τρέξε, Σαντεκλὲρ, μὲ τὸ λεῖρ και κῦτα με.

Και καρφοῦσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἑμποροράφτης πρῶτης,
πρὸς τοῦτον σπεῖδει τοῦ συρμοῦ καθῆνας θαλασσοῦτης
νὰ κόψη γρήγορα ἐναντὶ
τὰ ροῦχα του τὰ φτερινὰ,
κι' ἐκείθεν νᾶδγη λιγερός ὡσὰν κυκαρισσοῦσιν...
ὅδῃς Σταβίου, κἀνωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀροσκαῖον.

"Στοῦ γνωστοῦ Μαριντοπούλου τὸ μεγάλο Φαρμακτεῖον
ἔβρισκονταὶ Γκαλενῶν κοροῖδες ἀλθῶς ὕγινοι,
ὅπου πρέπει νὰ τοῦς βάζῃ κάθε σῶμα γυναικτεῖον,
ἀν ὄρατον ὄντως θέλῃ κι' εὐμελὲς ν' ἀναφανῇ.
Τέτομους θαυματωτοῦς κοροῖδες ποῖναν χάρις κι' ἔδραστα,
πρέπει κι' ἄνδρες νὰ τοῦς βάζουσι...σὰς μιλῶ χωρὶς ἄστατα.